

brugsministeren stillede Ændringsforslag, som Udvalget har tiltraadt.

K. M. Klausen: Der er fra Socialdemokratiets Side stillet nogle Ændringsforslag vedrørende Landbrugsministeriets Budget. Der er ligeledes fra vor Side forlangt en Del Samraad, ligesom vi ogsaa have foranlediget, at en Del af de Svarskrivelser, som findes i Betænkningen, ere blevne tilvejebragte.

Jeg skal først gøre nogle faa Bemærkninger om det første Samraad, som findes i Betænkningen, det vedrører Salget af Øen Thorø i Lille Bælt. Det er oplyst for os, at Landbrugsministeriet har afhændet denne Ø. Det forekommer mig at være uheldigt, at Øer som denne gaa ud af Statens Eje. Staten ejer i Virkeligheden saa faa Øer omkring i vore Vande, og hvor saadanne Smaaøer ere i Statens Besiddelse, forekommer det mig, at der burde de aldrig gaa over i privat Eje. Det er meget ofte, at netop saadanne Smaaøer kunne faa Betydning for Staten i et eller andet Øjemed. Jeg skal saaledes nævne, at da man skulde anlægge Opdragelsesanstalten for vanartede Børn, søgte man at finde en Ø et eller andet Sted at lægge den paa, og man valgte saa Øen Ourø i Holbæk Fjord. Der er ingen, som kan vide, hvilke Statsformaal der kan fremstaa, hvor det kunde være godt, at Staten var i Besiddelse af saadanne Øer. Nu er der ikke noget ved den Sag at gøre, fordi Ministeren har afhændet Øen. Den er gaaet ud af Statens Eje og over i Privateje, og man kan paa en vis Maade heller ikke bebrejde Ministeren noget, fordi han har gjort det, da han har Lovhjemmel for at gøre det, ja ligefrem et Lovbud om, at han skulde gøre det. Men hvis han havde villet det, havde der ikke været noget i Vejen for, at Sagen alligevel kunde være ordnet saaledes, at Øen var bleven i Statens Besiddelse. Om ikke Landbrugsministeren havde ønsket at beholde den, kunde det jo være, at et af de andre Ministerier, f. Eks. Justitsministeriet, gerne vilde have været i Besiddelse af en saadan Ø. Nu er det som sagt sket, og gjort Gerning staar jo ikke til at ændre, men jeg vil haabe, at det, hvis der skulde komme lignende Forhold i Fremtiden, maatte blive overvejet, at Staten skulde beholde saadanne Smaaøer i sin Besiddelse.

Jeg skal derefter tillade mig at henvise til en Svarskrivelse, som vi have modtaget fra Ministeriet. Den er foranlediget fra Socialdemokratiets Side. Vi havde

ønsket en Redegørelse over de store Beløb, som gives til Husdyravlens Fremme her i Landet. Af dette store Beløb er der en Sum, som er stillet til Landbrugsministerens Raadighed, og som han kan fordele. Det drejer sig om en betydelig Sum paa indtil 40,000 Kr., og vi have her faaet oplyst, hvorledes Ministeren har anvendt dette Beløb. Jeg tror, at naar man ser nærmere paa denne Anvendelse, vil man vistnok flere Steder kunne paapege, at der i hvert Tilfælde ikke spares paa Pengene, men at de ofte anvendes, synes jeg, meget flot. Jeg skal saaledes nævne — det er kun en lille Ting —, at man ovre i Jylland et eller andet Sted af Ministeren har faaet udbetalt et Beløb af 300 Kr. til en saakaldet Vandrelærer i Mønstring af Heste. Det forekommer mig, at det dog er en mærkelig Anvendelse af Pengene, at der skal anskaffes Lærere, som skulle vandre omkring og undervise Jyderne i, hvordan de skulle mønstre Heste. Jeg troede egentlig, at var der noget, Jyderne forstod, var det at handle med Heste, opdrætte dem, mønstre dem og præsentere dem saa godt som muligt. Jeg synes ikke, det er en Statsopgave, at der skal ansættes Lærere, som skulle vandre omkring og give Undervisning i dette Fag. Jeg vil sige, at de handlende i København kunde med samme Ret forlange, at Staten skulde give dem en Lærer, som kunde vise dem, hvordan de skulde pynte deres Vinduer, for at deres Varer skulde blive saa tiltalende som muligt. Ret beset er det et Spørgsmaal, om det er heldigt netop at lære Folk at mønstre en Hest. Det skulde vel være, for at de kunde faa bedre Priser for den, men hvad Sælgeren tjener, taber Køberen, saa nationaløkonomisk set, synes jeg ikke, der er Fordel ved det. Jeg nævner kun dette, og jeg kan ikke andet end komplimentere Jyderne for deres store Opfindsomhed i at skaffe sig Bidrag fra Statens Side.

Under samme Sag vil man finde et Beløb paa ikke mindre end 21,670 Kr. 90 Øre. Det er Penge, som ere blevne anvendte som Dagpenge, og som Rejsegodtgørelse for de Folk, der fungere som Dommere omkring paa Dyrskuerne. Jeg synes, det er meget store Betalinger, der gives disse Folk. De faa for det første i Diæter 8 Kr. om Dagen, men saa faa de i Rejsegodtgørelse ikke mindre end 2 Kr. pr. løbende Mil. Det, synes jeg, er lovlig meget. Lad os tænke os, at en Mand f. Eks. skulde rejse 8 Mil til et Dyrskue. 8 Mil frem og 8 Mil tilbage giver 32 Kr.